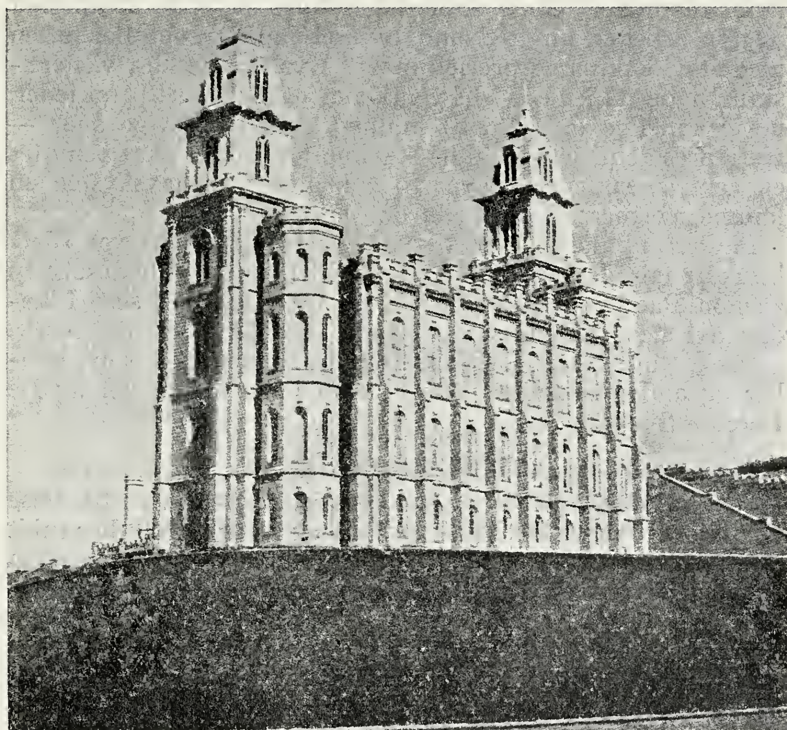
SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

NUMMER 16 | 15. AUGUST 1936 | 85. AARGANG

De sidste Dages Helliges Tempel i Manti, Utah.

UTDRAG AV PRESIDENT HEBER J. GRANTS TALE.

Holdt ved ungdomsforeningernes konferanse i Salt Lake City 15 juni 1936.

For mig finnes der ikke noe mer inspirerende, og noe annet vi burde bli mer bekjent med, enn de storartede og bemerkelsesverdige åpenbaringer, som blev gitt til profeten Joseph Smith. Det var en forunderlig ting, at en ung mann kunde forkynne, at hans navn skulde bli kjent for godt og ondt over hele verden. Men dette har funnet sted. Det var en merkverdig ting, at han kunde profetere, at dette folk skulde bli drevet fra by til by, fra stat til stat, og endelig bli drevet til klippebjergene, — som dengang var betraktet som et verdiløst sted. På den tid var Daniel Webster antatt for å være den største statsmann, som han kanskje også var.

Engang han talte om de store, vestlige dele av landet, sa han: »Hvad skal vi med disse uendelige store og verdiløse landstrekninger? Disse strekninger fulle av vilde mennesker og dyr, ørkener, unyttig sand, hvirvelvind som opfyller luften med støv, kaktus og prериhunder? Hvad nytte kan vi noensinne håpe på å få av disse ørkener og endeløse bergkjeder, uovervinnelige og fylte til bunnen med den evige sne? — Herr president, jeg vil aldri stemme for, at der skal benyttes en cent av statenes penger til å bringe Stillehavskysten en tomme nærmere Boston enn den er nu.«

På den tid, da dette blev uttalt, antar jeg Boston var »det« billedlig talt. Jeg vet, at det var der det store jernbaneselskap »Union Pacific« hadde sin begynnelse, finansielt sett. Likedan det store »Atchinson«, Topeka og »Santa Fe Railroad«. Disse store bergkjeder har frembragt mer gull, sølv, kobber og andre kostelige metaller enn noen annen del av De Forente Stater.

PROFETIER OPFYLTE.

Joseph Smith profeterte, at vi skulde bli drevet til disse berge, og at vi skulde bli til et stort og mektigt folk her midt i klippebergene. Vi har nu over 1000 »ward« og grener fra Canada til Mexico, og er i sannhet blitt til et stort og mektig folk.

Jeg føler, at noen av de mest bemerkelsesverdige åpenbaringer blev gitt endog før kirken var oganisert, som gav oss oplysninger om at »marken var hvit«, ferdig til å høstes. Bror George Q. Cannon døpte over to tusen mennesker på Hawaii-øerne. Wilford Woodruff og Orson Pratt bragte to

tusen eller mer, hver inn i hjorden. Marken var i sannhet hvit, rede til å bli hostet.

Nu idag er det tilsynelatende en tid for opsamling av »resterne«. Dersom vi døper en, to eller tre voksne pr. misjonær, synes vi at vi har gjort det godt. Gjennem de treogfemti år eller mer, som er hengått siden jeg blev medlem av de tolvs råd, har jeg aldri funnet, på alle mine reiser herhjemme og ute i verden, en eneste ting som har forminsket min tro på dette verks guddommelighet, som jeg representerer.

TROEN TILTAR.

Gjennem hele mitt liv siden min barndom har jeg aldri kjent en mann eller kvinne som var en opriktig og ærlig tiendebetaler, som adlød visdomsordet, som kom til sine fastemoter og andre moter og deltok i disse moters ånd — som har mistet sin tro. Jeg har aldri hørt om et eneste tilfelle på alle mine reiser, der i minste måte har svekket min tro på guddommeligheten av dette verk, som du og jeg arbeider for. Jeg fryder mig derover.

LIKEGYLDIGHET ER FARLIG.

Jeg har sett menn, endog i høie kallelser — så høie, som det er mulig å opnå dem i denne kirke — gradvis dø en åndelig død. Og i ethvert tilfelle har det vært på grunn av, at de har forsømt sine plikter, det er fordi de har forsømt å leve op til Jesu Kristi evangeliums forlangender. Der er intet, som mer har gjort et sterkt inntrykk på mitt sinn enn disse ord: »Lydighet er bedre enn offer« og: »Å lytte er bedre enn fettet av bukkene«.

De som er lydige til Herrens befalinger, de som lever op til evangeliets forlangender, tiltar fra dag til dag, fra år til år, i deres vidnesbyrd og kunnskap om evangeliet og i den beslutning at de vil opmuntre andre til å undersøke livets og frelsens plan.

BELØNNING LOVET.

Vi leser i Ny Åpenbaring, at dersom vi arbeider hele vårt liv og redder kun en person, skal vår lønn være stor med denne person i det liv, som kommer. Og om denne person kun er vårt eget jeg, da er det av stor betydning. Der er ikke noe, som vil være av større betydning for dere som er bestyrelsesmedlemmer, som har ledelsen av denne store utdannelsesorganisasjon — enn å leve evangeliet i alle henseender. Ved å gjøre dette, vil dere ha makt til å eie innflydelse over de svake og til å bringe dem tilbake til den trange vei, som leder til evig liv. Jeg vet dere har et stort program for dere.

Jeg skal ikke forlenge mine bemerkninger, men onsker å fortelle dere, at jeg alltid har bevart en stor interesse i mitt hjerte for de unge menn og kvinners velferd innenfor vår kirke. To ganger i mitt liv har jeg bøiet kne og bedt til Herren, at han måtte forunde mig å motta visse embedsstilliger. Den ene gang om at jeg kunde komme inn i hovedbestyrelsen for ungdomsforeningerne, og den annen gang om at jeg måtte bli sendt til Europa for å presidere over en misjon der. Jeg blev kalt til begge disse arbeider, men ingen visste, at jeg hadde bedt til Herren derom.

Jeg onsker, at dere unge skal vite, at i alt mitt arbeide har jeg følt, at jeg var nærmere min Gud, jeg blev istand til å utføre mer og har mottatt meget som er av betydning og verd. Mennesket er til for å nyte glede — og den glede jeg hadde i misjonsmarken overgår all annen glede, jeg siden fikk. Sett deres hjerter istand og bered dere for å gå ut i verden, hvor dere kan bøie dere ned på deres knær og leve nærmere Herren enn i noe annet arbeide.

Må Herren hjelpe dere til å gjøre dette, er min ydmyke bønn, og jeg ber derom i vår Forløsers navn. Amen.

VIRKELIG RIGDOM.

Av *Editha Booth.*

Hvis du aldrig har tatt et barn
fast i dine arme.
Hvis du aldrig før har merket
barnets store charme;
har du aldrig bøiet dig over
dets leie når det sover,
og kysset dets dekk i albuer små
og hver en krølle i dets hår.
Har du aldrig lyttet til
når det prøver å tale — og gå?
Og følt den jublende glede
når den første tann du så?
Hvis du altid tenkte at barnet
er trelsomt og en byrde kaldt —
vil du aldrig finne lykken,
om du søker overalt.
Ja, har du aldrig prøvet dette,
men kun for penger strever —
om du vandt en million dollars,
er du den fattigste som lever!

Overs. fra engelsk (B. N. S.).

BERETNING OM EN MISJONER SOM VAR EN GOD »SAMARITAN«.

—

En vakker fortelling om sann religion, ren og ubesmittet, er gjengitt i denne livsskildring av en av Utahs store pionerer.

— — —

En dag, da han utførte misjonsarbeide i Europa, kom han gående nedover hovedgaten i en av hovedstaderne der og fikk øie på en liten gutt, som stod og så inn i et bakerivindu, lengtende og hungrig efter lidt av den deilige mat innenfor. Han la spesielt merke til denne gutt og så, at han skjalv av kulde, han var barhodet og barfotet, fillete og med ukammet hår. Det var vinter, å som denne gutt stod der og løftet så den ene fot og så den annen for å holde dem oppe fra den iskolde brolegning, la mannen merke til, at der var blodmerker under hans føtter. Han blev beveget til tårer over dette syn å gikk nærmere hen til ham og talte nogen vennlige ord til ham, spurte noen spørsmål og fandt ut, at han var foreldreløs, en gutt som ingen gjorde krav på, kastet ut på gaten av den grusomme by, til å drive om for sig selv, efter å ha været i et barnehjem inntil han nådde en viss alder.

Misjonæren gikk ikke forbi ham på den andre siden av gaten. Han tok gutten med sig, varmet ham, gav ham mat og klær, var en far for ham å tok ham med sig til dette vårt bjergehjem, hvor han sendte gutten til skole og anbragte ham på en farm, hvor han opnådde stor fremgang og blev ganske velhavende og var kjennt som en ærlig, opriktig mann.

Idet han satte pris på, hvad der hadde været gjort for ham, begynnte han å betale sin gjeld til sin frelser-mann, ikke bare i dollars og cents, som aldri var forlangt av ham, men ved å gjøre mot andre hvad der hadde været gjort mot ham. Han bemyndiget andre misjonærer til å senne ham, på hans bekostning, andre barn der var funnet i lignende omstendigheter, og var på denne måte et redskap til å redde sytten foreldreløse barn, som ellers vilde ha været bortkommet og glemt, og hver av dem opførte sig vel og klarte sig bra.

Lønte det sig å ta op og redde denne frysende, sultende gutt? Ja, og tusen ganger ja! Og således vil det også lønne sig å gjøre lignende idag. En sådan handling vil være mere verd for oss på den ytterste dag enn å være i besiddelse av millioner. Disse foreldreløse barn var funnet sultne og kolde, og de blev mettet å varmet; de var nokne å blev bekledte,

hjemløse og gitt et hjem, foreldreløse og gitt frelsere og venner.

»I såmeget som I har gjort dette mot en av mine mindste brødre, har I gjort det mot mig.«

Idag har nasjonerne fullt op av tapte, forglemte, fattige barn. Å redde barn er det beste utbytte mennesker kan få. »Der er intet på jorden, som er halvdelen så hellig som et barns uskyldige hjerte!« Og der er intet på jorden halvt så ynkverdig og bedrøvelig som tapet av en eneste menneskesjel. Vi har millioner av barn, som forgår i utkanterne, på gater og veier, formedelst vår barbariske fattigdom.

»Hevnen er min, sier Herren, »mot mennesker og deres system, som tilintetgjør disse små.«

Fra »Des. News«. B. N. S.

PRESIDENT HEBER J. GRANTS HUSTRU, AUGUSTA WINTERS GRANT

fyldte 80 år den 7. juli. Hun mottok en masse gratulasjonstelegrammer, blomster og andre tilkjendegivelser fra slekt og venner, av den kjerlighet og respekt hun nyter.

»Jeg har altid liket hvad jeg har måttet gjøre,« sa hun, »og aldrig ønsket å ha noe, jeg ikke kunde få.«

Foruten å være sin manns hengivne venn og reisekammerat, finner hun altid tid til megen lesning. Hun leser for det meste biografibøker, historie og reiseskildringer. Hun har også tatt kursus i fransk, såvelsom studert samme i sitt hjem. Hun var en av Utahs tidligste skolelærerinder.

Søster Grants motto er: »Vær altid beskjeftiget, ha lykkelige tanker å utfør noe av verd hver dag«.

Søster Grant var født i Pleasant Grove, Utah, den 7. juli 1856, en datter av Oscar og Mary Ann Stearns Winters, Utah pionerer. Hun ektet president Grant den 26. mai 1884.

President Grant uttalte følgende denne dag: »Der kunde ikke bli gitt min hustru en større hyldest enn å erindre, at hun, foruten sin egen datter, Mary Grant Judd, har været mor for min hustru Lucys seks barn og tokk inn i sitt hjem fem barn, der var efterladte hennes brødre og søstre, og senere var mor for 2 av min hustru Emilys barn.«

Et spesielt program til ære for søster Grant var kringkastet fra De Siste Dagers Helliges tabernakel fra 5,30 til 5,45 eftm. med Frank W. Asper som organist og Lucy Gates Bowen soloist.

Ved selskapet holdt for henne om aftenen bar hun en gammel-dags blomsterbuket, en gave fra hennes mann.

Redaktionelt.

FØDE OG HELBRED.

—

I et Brev, som jeg nylig har modtaget, finder jeg følgende Udtalelse, som forbavsede mig meget: »De fleste af vore Missionærer begynder, efter at have været her i to Aar, at lide af Uorden i Mave og Nyrer.« En saadan Omstændighed fordrer en grundig Overvejelse. Hvad er Aarsagen? Kan det ændres? Hvorledes? Hvis Missionærerne samler sig disse Svagheder, faar da andre Mennesker dem ikke ogsaa?

Aarsagen findes uden Tvivl hovedsagelig i Føden. Selvfølgelig kan Bekymring, Mangel paa Motion, Forstoppelse o. s. v. være medvirkende Grunde i forskellige Tilfælde, men absolut ikke i alle.

Saa kommer Spørgsmaalet: Kan diætiske Aarsager fjernes? Selvfølgelig, hvis vi ved hvorledes og har Viljen til at gøre det. Og heri ligger Værdien af Kundskab om Diætik, det Studium, som i de senere Aar har været Genstand for saa indgaaende Undersøgelser af dygtige Forskere. Endvidere, vilde det ikke være gavnligt for os alle at læse Visdomsordet igen og igen og læse det med Eftertanke? Jeg er bange for, at de fleste af os, der tror, vi holder Visdomsordet, holder det ikke i Virkeligheden. Med Hensyn til de forbudte Ting: hede Drikke, Spiritus og Tobak — ja; men hvorledes forholder det sig med denne Del af det: »Ja, ogsaa Kødet af Dyr og Luftens Fugle har jeg, Herren, bestemt for Mennesket at bruge med Taksigelse; desuagtet skulde de nydes sparsomt, og det er mig behageligt, at de ikkun skulle bruges i Vinterens og Kuldens Tid, eller i Hungersnød.« Hvor mange af os spiser Kød sparsomt i Vintertiden og undgaar det helt om Sommeren?

I denne Aabenbaring forklarer Herren ikke, hvorfor vi ikke skulde spise Kød i den varme Tid og kun sparsomt om Vinteren. Men i de senere Aar har Videnskaben fundet ud hvorfor, og fuldtud konstaterer Rigtigheden af Visdomsordets Lære angaaende Kødspisning. Eftersom dette først er fremkommet længe efter, at Visdomsordet blev publiceret i 1833, tjener det selvfølgelig som et Bevis paa Guddommeligheden af denne Aabenbaring.

Hvad lærer Videnskaben os angaaende Kødspisning? Vi fremsætter i Korthed nogle af Punkterne. De væsentligste Bestanddele af den menneskelige Føde er Fedtstof, Kulsyre, Protein, Mineralier og Vitaminer. En passende Diæt bestaar af disse Stoffer i passende Forhold og Mængde. Protein er

den vævbyggende Bestanddel af Foden og findes i Kod, Æg, Fugl, Mælk, Ærter, Bonner og i vore Kornsorter, i Særdeleshed i Hvede, ligeledes i de fleste Urter og Frugter. Skært Kod og Æggehvide bestaar alene af Protein og Vand. »I Henhold til mest paalidelige Undersogelser skulde Protein udgøre en Tiendedel af hele Næringsstoffet. En almindelig Fejl i Diæten er, at man bruger for meget Protein, fra to til flere Gange for meget.«

Og hvorfor er for meget Protein skadelig? Af Foden, som indtages, forbliver en lille Del ufordøjet i Tarmkanalen. Dette gælder især Proteinfode, af hvilke de ubrugte Rester i Almindelighed udgor langt mere end af Kulsyre og Fedt. Har man spist mere Protein end nødvendig, bliver en Del af det liggende i Tyktarmen, indtil det udtommes. Legemets Varme foraarsager Forraadnelse i disse Stoffer, og Resultatet er skadelige Giftarter, som optages i Blodet og derved skader Leveren, Nyrerne, Blodkarrene og andre Væv. Mange Hjerte, Nyre og Blodkarsygdomme tilskrives en Overflødighed af Protein i Diæten.

For meget Protein er i Særdeleshed skadelig i varmt Vejr. Derfor mener mange Specialister, at det er det sikreste at afholde sig fra Brugen af Kod, da det er paavist, at al nødvendig Energi og Protein kan faas fra en fuldstændig vegetarisk Diæt sammen med en rigelig Mængde Mælk. Og dette mener man er den mest tilfredsstillende Diæt for et Menneske.

Saa Videnskaben er i fuld Overensstemmelse med Visdomsordet, som erklærer, at vor Fode skulde bestaa af Korn, Frugt og Urter. Lad den, der er interesseret i sit Helbred, give Agt paa sin Fode, den mest betydningsfulde Faktor i Helbredets Bevarelse. Detaillerede Oplysninger angaaende dette Emne kan fas gennem gode, tidssvarende Boger, som uden Tvivl findes paa alle æuropæiske Sprog. Af engelske Boger maa nævnes »How to Live« af Fisher og Fisk, og »The Newer Knowledge of Nutrition«, af Doktors Mc Collum og Siminds.

Flere og flere Mennesker bliver stadigvæk interesserede i Helbredets Bevarelse og lærer derved, at Føden er den Faktor, der spiller den største Rolle i Bevarelsen af Sundheden. Til alle saadanne anbefaler vi at læse Visdomsordet med Eftertanke.

Joseph F. Merrill.

AT DE MAA SE EDERS GODE GERNINGER.

(Fra Millennial Star 23. Juli 1936.)

Uden Tvivl er den største af alle Prædikener den, som blev givet af Nazaræeren, da han sad paa Bjerget og talte til de Skarer, som havde forsamlet sig omkring ham, og hvor han blandt andet sagde: »Lader eders Lys saa skinne for Menneskene, at de se eders gode Gerninger, og ære eders Fader, som er i Himmelen.«

Det Raad, som Mesteren gav ved denne Lejlighed, bliver nu karakteriseret i det nye Foretagende af Jesu Kristi Kirke

af Sidste Dages Hellige, nemlig at hjælpe sine egne fattige, saa at de ikke længere skulde behøve Understøttelse af Staten, saa at Menneskene ser Kirkens gode Gerninger. Amerika er kommet til at forstaa, at Kirken fører an i Velgørenhedsarbejdet. Pressen er den offentlige Menings Puls, og det Syn, som Amerika har faaet paa Kirkens Arbejde, er genspejlet i Aviser og Tidsskrifter«. »Time« er Verdens største Nyhedsskrift med en verdensvid Cirkulation paa over 600.000, af hvilke 1608 Stykker kommer til England ugentlig. I Udgaven for 25. Maj 1936 bringer »Time« et dobbeltspaltet Billede af Præsident Heber J. Grant og Henry Ford, som de sidder og samtaler ved Middagsbordet. Billedet var indrammet i en Artikel angaaende Amerikas Konference for Agerbrug, Industri og Videnskab holdt i Dearborn og Detroit, Michigan, i Maj. Konferencen overværedes af en fremragende Gruppe af de Forenede Staters Industridrivende, Kemikere og Landbrugseksperter. Vi gengiver et Uddrag fra »Time«:

Over 1200 Repræsentanter overværede den tre Dages Konference, næsten fire Gange saa mange som i Fjor, saa at Konferencen maatte flyttes fra Dearborn Inn til Book-Cadillac Hotel i Detroit. Næst efter Henry Ford var Heber J. Grant, Præsidenten af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, den mest fremragende Gæst. Mr. Grant og Mr. Ford kom særdeles godt ud af det sammen.

Konferencens Ledere inviterede Præsident Grant til at tale for en stor Forsamling den 12. Maj, og her forklarede han Kirkens Hjælpeprogram og lagde Vægt paa, at han stod for Hjælp baseret paa Princippet »for udført Tjeneste«. Et mægtigt Bifald fulgte hans Tale.

Den 25. Maj udgav Associated Press, Amerikas største Nyhedssyndikat, en Artikel fra New York angaaende Kirkens Program, Arbejde og Midler for alle. Artiklen fik Plads paa Forsiden af alle de store Aviser og Blade under Overskrifter som denne:

Mormonerne trækker sig tilbage fra Nødhjælpslisterne. — Kirken anser det for sin Pligt at drage Omsorg for sine egne.

Uddrag fra en af Avisartiklerne:

Mormonkirken vil tage de 88.000 Medlemmer fra Statens Nødhjælpslister og selv sørge for dem, udtalte J. Reuben Clark Jr., en af Mormonkirkens Ledere og tidligere Ambassador til Mexico, i Lørdags Aftes. Det er vort Maal at samle tilstrækkeligt af Fødemidler, Klæder og Husly til at forsyne alle dem, der ikke kan forsyne sig selv, sagde Clark, første Raadgiver i det første Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, til deres Gudstjeneste her. . . . Clark sagde, at han forventede ingen Vanskeligheder i at udføre dette Arbejde, hvis de 750.000 Mormoner i de Forenede Stater vilde holde sig til Kirkens Lære. Clark sagde, at det forventes, at hver Mormon vil bidrage Prisen paa to Maaltider paa den maanedlige Fastedag. Tienden, Ydelsen af en Tiendedel af Medlemmernes Indtægter, vil ligeledes blive fordret. . . . Jeg tror, at en Million Dollers om Aaret vil klare det hele, og saa koster det kun os 45 % af, hvad det koster Regeringen, for vort Arbejde vil blive et Barmhjertighedsarbejde, og ingen af de Personer, som arbejder deri, vil blive lønnede. . . . Den Kvindelige Hjælpeforening vil fortsætte sit Arbejde baade med at hjælpe de Trængende og med at indsamle Midler.

Redaktionen af »New York Herald Tribune« skrev den 3. Maj en Artikel under Overskriften: »Mormonerne fører an«. Hvoraf nedenstaaende er et Uddrag:

Mormonkirken, som i sin Tid udhuggede en Plads til sig selv i det gamle Vest og fremviste derved en bemærkelses-

værdig Udholdenhed og Energi, er nu ved at begynde et Foretagende, der kan have betydningsfulde Følger for Nationen.

Medlemsskabet i Mormonkirken, er vi blevet fortalt af dens Tilhængere, er vokset hurtigt i de senere Aar, saa at der nu i de Forenede Stater findes over 750.000 Personer, som er Medlemmer af mere end 6000 Menigheder. Som Regel bestaar disse Menigheder af trofaste, arbejdsomme Mennesker, som forsørger sig selv. Af den Grund er Antallet af deres Medlemmer paa Nødhjælpslisterne muligvis ikke stort; men at Kirken har besluttet, at de allesammen skal fjernes fra Nødhjælpslisterne inden Efteraaret, er et forhaabningsfuldt Tegn. Hvis Eksemplet af Mormonkirkens Ledere skulde foranledige Ledere af andre Organisationer, religiøse, sociale, industrielle eller politiske, til Efterfølgelse, saa at de faar deres Medlemmer til Arbejde igen, vilde Nødhjælpsspørgsmaalet snart høre op med at eksistere som et større Problem.

Ikke-Mormon Aviser i Utah er ligeledes blandt dem, der roser Kirkens Program. En lang Redaktionsartikel i »Ogden Standard Examiner« for 23. April begynder saaledes: Meget rosværdigt er den Bevægelse indenfor de Sidste Dages Helliges Kirke, som gaar ud paa at skaffe Arbejde og økonomisk Uafhængighed for alle trængende Medlemmer af Kirken. . . . Ved sit Hjælpeprogram beviser Kirken til Verden, at den varetager baade den timelige og aandelige Tarv af sine Medlemmer. Mormonismen er en aktiv Religion. Den kan ikke være andet, eftersom den er det Evangelium, som Mesteren selv forkyndte paa Bjerget. *W. J. A.*

VÅR HERRE - DEN KRISTUS.

Av *James E. Talmage.*

Den ypperste blandt menn! i hvem der var en fullstendig manndom, og i legemet en fylde av guddommen.

Unner Faderens bemyndigelse — himmelens og jordens Skaper. Johovah, den Evig Eksisterende, som er fra evighet til evighet, det store — Jeg Er — fra evighet, for nuværende, og i all evighets fremtid.

Hvem Faderen kaldte sin Utvalgte, sin Elskede Sønn — sin Førstefødte i ånden, sin Enbårne i kjødet.

Ordet — som var i begyndelsen, som var hos Gud — som var Gud — som blev til kjøtt og tok bolig blandt mennesker.

Den ypperste av alle der har betrådt denne jord med et dødelig vesens føtter.

Spedbarnet fra Bethlehem, gutten fra Nazareth, en sorgens mann, bekjendt med smerte.

Min eldre bror, og din.

Den fremragende lærer.

Han, som var fordømt som misdeder, døde som et jordisk vesen, opstod som den triumferende Gud.

Menneskeslektens Forløser fra døden, en Frelser fra synd, ophavet til evig liv.

Den første til å opstå fra graven som et opstandent vesen.

Dødens å helvedes beseirer.

Han, som skal komme på samme måte, som han gikk bort, og skal personlig regjere på jorden med de hellige.

Han, som skal overgi Faderen den rensede og lutrede jord, med dens herskarer av forløste, siende: »Jeg har seiret og trådt vinpressen alene« — og da vil han bli ifort sin herlighets krone, og sitte på sin makts trone og regjere til evig tid.

Han har flere ganger av Faderen blitt erklært som den Guddommelige Sønn, og fra barndommen til sin opofrende død erklærte han i all alvorlighet sin egen ophøiede stilling som »Den Menneskens Sønn«, profeterne og apostlerne, både i gamle dager og nutiden, og folket i almindelighet, der hørte ham med glede, har med ærefrykt bekreftet hans guddommelighet. Englene har sunget, og de onde ånder ropt hans navn, som ett der innbefatter makt og guddommelighet.

Vi forkynner Jesus Kristus som den Evige Faders virkelige Sønn, både legemlig og åndelig.

Han levet som en mann iblandt menneskene, og dog var han fullstendig forskjellig fra andre, idet han arvet dødelighetens egenskaper fra en jordisk mor, og guddommens makt mottok han som en arverett fra sin udødelige far.

Således blev han underkastet døden og døde, og dog hadde han makt over døden, og han holdt døden tilbake, inntil han var villig til å dø.

Han bekreftet selv dette, mens han endnu var i dødeligheten, fordi jeg setter mitt liv til, at jeg skal ta det igjen.« (Joh. 10.) »Ingen tar det fra mig, men jeg setter det til av mig selv; jeg har makt til å sette det til og har makt til å ta det igjen.«

Han var den eneste, der var blitt antatt og forut beskikket til å bli menneskeslektens Forløser og Frelser, å likeledes på grunn av hans absolutte syndfrihet.

Han var Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, Det Gamle Testamentes *Jehovah* og Det Nye Testamentes *Kristus.*

Intet menneske kan vende tilbake til Faderen uten gjen-

nem Sønnen, thi Jesu Kristi navn er det »eneste navn under himmelen, hvorved frelse vil komme til menneskenes barn.«

Han har tilkjennegitt sig selv personlig til sine profeter i den nuværende utdeling, og har talt med dem som en mann taler med en annen.

Han er kjennt for å være i Den Evige Faders lignelse — Faderens personlig uttrykte billede — thi begge har været set og hørt i denne »tidernes fyldes husholdning«.

Gjennem sine bemyndigede menn, der er satte til å handle for ham, har han oprettet sin kirke på jorden for siste gang, og har skjenket den sitt navn — Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Han har innsatt embedsmenn i sin kirke nu som i fordums dager, med apostler, patriarker, høiprester, sytti, elster, biskopper, prester, lærere og diakoner.

Atter som fordum har han kaldt og kalder menneskene til tro og omvendelse, derefter dåp i vann, og den åndelige dåp ved å bli meddelt den Helligånd ved bemyndiget håndspåleggelse.

Han tilkjennegir sin makt ved åndens nådegaver, såsom: åpenbaringens gave, profeti, tungemål og dens utleggelse, ved inspirerte drømmer og syner, ved helbredelse og ved mangfoldige gaver, der av menneskene er kaldt mirakler.

Gjennem Ham er *Forløsning* sikret og *Frelse* muliggjort for hver en sjel. *Frelse* innbefatter og overgår *Forløsning*. Det er den plan, der var avfattet av Gud, Den Evige Fader, og gitt til menneskene gjennem Jesus Kristus, hvorved de nedbrytende og ødeleggende resultater av den personlige synd kan bli sonet for; den er et middel hvorved den avskyelige syndens sygdom kan helbredes. Forløsning, eller befrielse fra død, er en universal sikkerhet, frelse er en personlig opnåelse, muliggjort i sin helhet ved underkastelse av de lover og ordinanser evangeliet inneholder, grunnlagt på den *Forsoning*, der alene av *Ham* kunde fuldkommes.

En Frelser og Forløser er nødvendig for utførelsen av Faderens verk og herlighet — »og tilveiebringe udødelighet og evig liv for mennesket«.

Engang, ettsted, skal Herrens kundskap komme til hver eneste sjel med den frelsende eller overbevisende virkning. Da skal hvert kne bøie sig og hver tunge bekjenne, at han er Kristus, den Levende Guds Sønn.

DEN NYE EVANGELIEUTDELING.

Av *B. H. Roberts.*

—

»Se jeg gav ham (Adam) makt til å handle etfer eget ønske; og jeg gav ham befaling, men jeg gav ham ingen timelig befaling — og det skedde, at Adam blev fristet av djevelen, thi se djevelen var for Adam, for han gjorde opror imot mig og sa: Gi mig din ære, som er min makt, og en tredjedel av himmelens mangfoldighet vendte han bort fra mig på grunn av sin handlefrihet. (Det vil si, makt til enddog å forkaste Gud og hands råd.) Og det var nødvendig, at djevelen skulde friste menneskenes barn, ellers kunde de ikke bli handlefrie vesener, for hvis de aldri hadde noget bittert, kunde de ikke kjenne det søte. Derfor skedde det, at djevelen fristet Adam, og han tok av den forbudne frukt og overtrådte budet, hvorved han blev underkastet djevelens vilje, fordi han gav efter for fristelsen.« (Paktens Bok 29: 35—40.)

Og alt dette fordi mennesket har handlefrihetens makt. Han valgte å gjøre det ene — å bryte Guds befaling. Det er herav let å forstå, at han kunde ha gjort det anderledes, men der er god grunn til å tro, at han gjorde dette frivillig. Apostelen Paulus for eksempel sier: »For Adam blev ikke dåret, men kvinnen blev dåret og falt i overtredelse« (1. Tim. 2: 14), — og Adam fulgte efter i overtredelsen. Kvinnen blev dåret ved Fristerens overtalelse, men Adam var ikke dåret, derfor må det ha været ved full forståelse han handlet. Denne makt var i ham, at han kunde således velge, og han valgte denne retning han tok; og på grunn av at mennesket således selv valgte denne vei, opkommer der en nødvendighet for tilgivelse, og selve tilgivelsens nåde. Når der sies til en: »Jeg tilgir dig«, er det fordi at noget virkelig anstødende har blitt begått, hvilket fornermeren ikke hadde behøvet at ha gjort hadde han brydd sig derom; dersom fornermeren ikke hadde makt til å gjøre anderledes enn han gjorde, vil der ikke være nogen årsak til tilgivelse. Det er kun ved å være et full handlefrihet at synd kan eksistere, eller at rettferdighet kan eksistere, eller at en tilverelse verd at ha kan være til.

Menneskets handlefrihets makt er enddog høiere enn å kunde velge, eller også at det er på den måte at handlefriheten best kommer tilsyne. Men denne valgfrihet er kun en tilkjennegivelse av den medfødte makt. Handlefriheten eksisterer i mennesket som en selv-oprindelig innskytelse. Mennesekt er ikke bare et overførende vesen, eller en med-

deler av makter der er utenom ham selv, men der er en *makt* til å handle inneni ham selv, der på en måte gjør ham til en skaper av sine egne innskytelser, og leder hans handlinger som en virkelig personlighet ifort denne makt av hvilket hans frie valg kun er en del derav. Dette bringer oss tilbake til et foregående skriftsted angående dette emne: »Mennesket skulde være ivrig beskjeftiget med å utføre det gode, og gjøre mange ting efter deres egen frie vilje, og forårsake megen rettferdighet; for denne *makt* er i dem, hvorved de er handlefrie vesener.« Herfra kan man forstå den menneskelige naturverdighet, ære og makt, ved hvilken enddog Lucifer og en tredjedel av himmelens mangfoldighet blev forkastet. Hvor kostelig maa ikke denne menneskets makt til å ha sin frie vilje være i Guds øine, denne vilje til å handle — denne menneskets frihet!

Overs. fra »Deseret News«.

IGENNEM OPFINDELSERNE KAN MENNESKENE — MED TIDEN — NAA TIL AT KUNNE FORSTAA ELLER RETTERE FINDE FORKLARING PAA GUDS ALMAGT.

En Ting som Radioen kan rumme Tanker for et videregaaende Studium af »Mennesket — kontra den Traadløse«. Blot kalder jeg »Modtageren« for den lille Hjerne og »Afsenderen« for den store Hjerne (eller omvendt). I samme Plan maa nævnes »Telepatien« eller Tankeoverføring fra et Menneske til et andet. Og skal man forklare dette og kunne forstaa sammes Virkemaade, da gøres dette bedst ved at fastholde den Tanke, at der i den todelte menneskelige Hjernemasse findes et System, der kan siges at virke paa samme Maade »*som en Afsender og en Modtager*«.

Et Menneske afsender en bestemt Tanke, et andet Menneskes Hjerneapparat (System) er maaske netop indstillet paa den »Tankelængde« (Bølgelængde), det sendes paa, og den udsendte Tanke vil lidt efter lidt staa opnoteret (opfanget) i den Modtagendes Underbevisthed efter at have passeret Hjernens Modtagersystem (Modtagerapparat), som er og maa være Gennemgangsledet for Ting, der vedrører og kan komme til at paavirke Underbevidstheden (Sjælens Hjerne).

Ligesom Radioens Telegrafi har sine »Koder« at sende paa (Morsealfabetet), har vi Mennesker faaet udleveret et

bestemt System at virke med, men faa evner at bruge dette — mange gider ikke — flere aner intet derom, og mange afviser denne Vej — som Regel med en haanlig Latter og en Udtalelse om, at denne Tanke er lig »0«, ja nærmest idiotisk. Og saa er det dog det mest vidunderlige, der er givet Menneskene, om de lærte at anvende denne Sendenøgle, der blev os givet af »Herren« selv — nemlig *Bønnen.*

Thi hvad er Bønnen egentlig for en mærkelig Magt andet end netop en »Kode«, en Nøgle, hvormed Menneskene kan naa Forbindelse med »Herskeren«, »Altet«, »Gud«. Er en Bøn afsendt fra et Menneske (maaske flere) blot stærk, følt og inderlig barnlig hengiven i Troen, da er Afstandene i Universet lig Nul — Afstandene paa Jorden mindre end Nul, om dette kan siges og forstaas. Ja Muligheden for at faa en Bøns Ønsker opfyldt er saa nær, at man ikke forstaar — ja knap kan fatte Guds Almagt og Godhed imod os syndige Mennesker.

Guds Ord, Befalinger og Profetier gives Dag og Nat, Aaret, Aarene, ja Aartusinder rundt i al Evighed, blot Menneskene vilde høre eller rettere sætte deres »Modtagere« ind paa den Bølgelængde, som Gud taler til os paa. Denne Bølge (Tankelængde) finder du i dit Lønkammer — luk først al Støj ude —dernæst uvedkommende Tanker, knæl saa ned og bed »Fadervor«, og inden længe mærker du denne himmelske Kontakt, der opstaar imellem dig og din Gud, og du føler stærkere og stærkere, at du fyldes af en eventyrlig Kraft, der løfter dig op og ud over Jordlivets Kummer og Smaaligheder, Ondskab og Tvivl — du bliver *eet* med »Gud«, fyldt af Helligaanden, og du modtager paa denne Maade — og fyldes af — Herskerens Befalinger og Profetier til dig selv eller til Menneskeheden, som nu Gud vil det, idet du siger: »Ske ikke min, men din Vilje«.

Ja havde blot Menneskene ikke saa travlt med alt muligt andet end netop Gud, saa vilde de erfare, opleve og se, at Miraklernes Tid endnu er inde, at disse endnu sker og kan ske imellem os som Følge af Bønnens Magt eller Guds Viljes Befaling, akkurat som paa »Jesus'« Tid, og at der kunde gives os Mennesker den samme velsignede Glæde i Samlivet med Tiden og Gud, som der blev givet »Apostlene« for snart 2000 Aar siden, da disse gik sammen med Jesus i det hellige Land. Ja Jerusalem kunde flytte sine Grænser ud over hele Jorden og endnu lede med samme undergørende Kraft i sig som for mange, mange Aar siden, og Jesus' Genkomst vilde være en Glæde, vi alle kunde se hen til og af et ganske Hjerte vilde ønske, at vi maatte se og opleve — hver og een.

Mennesket bør og skal lære at anvende de Værdier, som de har nedlagt i sig.

Men — kun i den gode Sags Tjeneste. Skal man forklare den menneskelige Hjernes Lighed med »Radioen«, dens Virkemaade, saa gør man lettest dette paa følgende Maade: Nervesystemet er »Hjerneradioen«s Antennenet, som er indkapslet i Nerveskeder (svarende til Isoleringen uden om de elektriske Kabler). Den store og lille Hjerne er ligeledes isoleret ved en Hjernekappe — altsaa det hele er, som det kunde være, et fint virkende, følsomt elektrisk Apparat, hvor alle ædlere Dele er isoleret fra hinanden. Hvordan beviser man saa, at disse Hjernesystemer virker som en traadløs »Afsender og Modtager«? Ja det kan gøres paa to Maader. Enten igennem de Tilfælde, man kalder Profetier (der senere viser sig at gaa i Opfyldelse) eller Varsler, som alle sikkert har hørt omtale eller kender lidt til selv. Ja lettere forklaret — ved Tilfælde, hvor Mennesker har faaet Meddelelser fra en kær Slægtning, der var langt borte fra Hjemstedet, og som derude fra — maaske Tusinder af Mile væk — har sendt et Tankebudskab af Sted til sine kære, og disse har kunnet opfange dette Budskab klart og tydeligt, som kunde Personen, der sendte Tanken, have staaet i samme Stue og talt til dem om sin Sorg eller Glæde. Ved et senere Møde med vedkommende og Samtale om dette eller ved et Budskab ved Brev eller lignende har det kunnet bekræftes, at alle i netop samme Stund har været i Kontakt med hinanden. Eller man kunde sige, at »Modtager og Afsender« har befundet sig i samme Tankebølgelængde. En anden Maade at bevise Hjernesystemest Lighed med Radioen paa har man ved Hypnotismens Hjælp, dog mener jeg her den sunde Videnskab — ikke Gøglet, der rejser rundt for at slaa Penge paa noget, som kun faa ved — er og vil blive til Menneskehedens største Oplevelse ad Aare, for ikke at tale om Lægevidenskabens Hjælp, naar denne engang faar Tid til at beskæftige sig paa den rette Maade med disse specielle og tildels guddommelige Ting, der er nedlagt i os alle. — Naa, det var Beviset, jeg kom væk fra. — Jeg har f. Eks. hypnotiseret et Menneske ind til en rolig Søvn (men hvad er Hypnose egentlig andet end dette at faa vedkommendes Tilladelse til at disponere over dennes »Modtager og Afsender« og altsaa kunne komme i direkte Kontakt med den Hypnotiseredes Underbevidsthed, Sjælens Hjerne, om man vil). Naar vedkommende derefter er gaaet dybt ind i Søvnen, har jeg forladt Stuen — altsammen under Kontrol — derefter har jeg faaet overgivet Ting, jeg skulde tænke paa, medens jeg har været isoleret væk fra den Sovende, disse Ting har f. Eks. været en Ordre, jeg skulde sende ved Tankens Hjælp til den Hypnotiserede, om at gøre dette eller dette, naar vedkommende igen vaagnede op til normal Tilstand. Og efter en aftalt Tidstfrist er den hyp-

notiserede Person vaagnet og har lidt efter lidt foretaget sig netop det, som jeg havde sendt Tankeordre paa, medens jeg sad derinde i et andet Værelse, end hver vedkommende var. Paa samme Maade kommer der fra nær og fjern i det daglige Liv (maaske fra Aandernes Rige) mange Tanker til os — til dig eller mig specielt — gode eller slette — sendt af daarlige, lastefulde Individer eller fra sunde, intelligente, gode Mennesker, og disse Tanker vil kredse rundt i Rummet, rundt omkring os alle (som Radiobolger) her paa Jorden, og tilsidst naar de en Bolgelængde, der netop passer for Modtagelse. Og denne eller disse udsendte Tankebolger — gode eller slette — optages i vedkommendes Underbevidsthed efter at have passeret Hjernesystemet — dog kun hos sunde Mennesker; hos sindssyge eller aandssvage Individer virker Hjernemodtager og Afsdender nemlig ikke, og disse er kun en Art Maskiner, der driver rundt, til alt er slidt op, eller til de maaske finder Helbredelse og igen kan fole Hjernesystemet virke, som det skal.

Af dette vil man se og lære, hvor farligt det kan være at have et modtageligt Sind, som det kaldes; thi Mennesker kan maaske under Paavirkning af andres Tanker gaa over til at blive fyldt med Ting, der forhen laa saa langt fra disses Væremaade, enten det nu er lastefulde eller ondsindede Tanker, der gaar over til en senere Handling fra vedkommende. Thi Tanken skaber Viljen, Viljen gaar over til Handling og Handling afstedkommer saa senere en god eller slet udfort Gerning. Derfor er Selvkontrol, Agtpaagivenhed med sine Tanker, af en uhyre Værdi — saa kolossal, at man ikke evner at omtale denne paa den fyldestgorende Maade, som det burde gores for at vække Menneskene paa dette Punkt.

Der er et gammelt Ord, der siger: »At til et sundt Legeme horer en sund Sjæl« — begge Dele er Faktorer af overordentlig stor Betydning, og det ene er og skal være en Folge af det andet; derfor maa man noje passe paa, at Legemet ikke lider Overlast paa noget Punkt; thi et sygt Legeme bevirker maaske, at de ædlere Dele — Nerverne, Hjernesystemet — tager Skade, og saa er et Menneske jo egentlig ikke meget værd mere, men vil maaske blive til en Byrde for sig selv og andre. I denne Forbindelse tænker jeg nærmest paa de Mennesker, der giver sig ind i Nydelsernes Magt for senere at fanges ind af en kronisk Last eller Sygdom, der er en Folge af en Given efter for mange af de Fristelser, Livet har til Menneskene, og som disse paa faa eller mange Punkter ikke ejer Styrke til at vise fra sig.

Vi Mennesker har Pligt til at handle varsomt med vort eget

Legeme, gaaende ud fra, at det hele kun er et Laan, givet os af »Mesteren« selv, det er betroede Talenter, som vi ikke saadan kan handle ilde med — der kommer nemlig en Regnskabsdag.

Dog har vi ogsaa Pligt til at dygtiggøre os, saa at vi forstaar de kolossale Værdier, der er nedlagt i enhver af os, og med Tiden evner at bruge de Ting, som blev os givet, da vi blev skabte i »Guds Billede«. Thi hvem ved, om Tiden ikke viser os, at Menneskene naar frem til at kunne bruge deres egen »Hjerneradio«, som de nu bruger en nyttig maskinel Opfindelse, uden at tænke over, at denne maaske er et Fingerpeg, en Hentydning fra »Mesteren« selv, til os Mennesker om, at han ønsker, vi skal gaa fremad ad disse Stier. Og med Tiden vil man maaske naa til at kunne sætte sig i Forbindelse med hverandre ved Tankens Hjælp — ja naa til at kunne tale sammen paa denne Maade, bortset fra Afstande her og hidset. Intet er umuligt for Herren, og vi Mennesker tjener Herskeren og lyder hans Befalinger — ikkesandt? Ja, jeg mener, *vi skulde* gøre dette — om vi alle gør det, vil jeg overlade til enhver selv at tænke over, idet jeg slutter med at sige:

Kend dig selv — giv Gud hans Ære,
Mennesket bør Menneskets Studium være.

N. J. W. Gotfredsen.

NEDENSTAAENDE TALE AF EMIL THOMSEN, SILKEBORG, BLEV TILDELT 1. PRÆMIE VED »SENIOR-FOREDRAGSKONKURRENCEN« TIL UNGDOMSSTÆVNET I AARHUS 1936.

Jeg læste i det sidste Nr. af »Skandinaviens Stjerne«: Lad dette Stævne besvare det saa ofte gentagne Spørgsmaal: Hvad vil Mormonernes Ungdom? Det gav mig Ideen til et Emne, som jeg i Dag i Korthed vil besvare. Vort Valgsprog lyder saaledes: Vi stræber efter mere Interesse for det aandelige og Glæde og Lykke i Hjemmet. Mens der fra forskellige Sider arbejdes paa at dygtiggøre Ungdommen paa det timelige Omraade, saa er vort Maal at dygtiggøre os ogsaa paa det aandelige, da dette sikkert er lige saa nødvendigt, og vor aandelige Udvikling vil altid have den allerstørste Betydning for det timelige. Vi Mennesker bestaar af et Legeme og

en Aand, og medens vort Legeme ofte er svagt og skrøbeligt overfor Synd og Daarligheder, vil vi udvikle vor Aand saaledes, at den altid kan beherske Legemet. En af vore Trosartikler siger, at vi bør være ærlige, sanddrue, kyske, dydige, oprigtige og gøre godt mod alle. Alt dette vedrører vor aandelige Udvikling, og ingen vil benægte, at det er Værdien, som ikke mindst i vor Tid er af allerstørste Betydning. Vi vil vise Ærlighed og Lydighed til vore Lærere i Skolen, til vore Overordnede paa Arbejdspladserne, til vore Ledere indenfor Kirken og ikke mindst til vore Forældre. Vi vil altid være sanddrue, saaledes at alle Mennesker efterhaanden vil lære at kende, at de kan stole paa os i alle Ting, da vort Eksempel altid vil være den bedste Prædiken til vore Medmennesker. Vi ønsker at bekæmpe alle Laster, da de er nedbrydende for vort Legeme saavel som for vor Aand. Man hører ofte, ikke mindst unge Mennesker, bekræfte deres Udtalelser med en Ed. Det er en underlig Ide at have, at Folk bedre skulde tro dem, naar de kalder Djævelen som Vidne. Ofte sidder Folk baade Dag og Nat og tærsker i et Spil Kort, de kan slet ikke holde op. Kunde den Tid ikke bruges til noget nyttigere og bedre? Vi ønsker at holde os borte fra Spiritus, der har ødelagt saa mange Hjem og Mennesker. Vi ønsker at bekæmpe den saa stærkt om sig gribende Tobak- og Cigaretrygning, fordi den er saa ødelæggende for den opvoksende Ungdom, og som fører saa meget andet daarligt med sig. Man møder ganske smaa Drenge, der skal efterabe de voksne, som Regel putter de sig i en Port eller en Gang med deres Cigaretter, før at deres Forældre ikke skal se dem, og hvis Forældrene alligevel mærker noget, er de straks rede til at lyve sig fra det. Vi kan jo nok i Smug smøge os en Cigaret engang imellem og skjule det for vore Forældre, for Missionærerne og for andre, som vi ikke saa gerne vil, skal se det. Men vi kan ikke skjule det for Gud, han vil se alt. Og hvad fører det saa til? Vi staar som nogle upaalidelige Hyklere. Vor Karakter nedbrydes. Vore Medmennesker vil foragte os, og ingen vil stole paa os. Intet er mere modbydeligt end Hykleri, derfor vil vi bekæmpe det. Derfor vil vi holde os borte fra disse daarlige og nedbrydende Vaner og ikke tage Del i dem. Vi ønsker at ære og adlyde vore Forældre og gøre alt, hvad de ønsker. Af al Magt vise dem vor Kærlighed og derigennem skabe Glæde og Lykke i vore Hjem. I det hele taget: Vi ønsker i vore Ungdomsforeninger ved Taler, Diskussioner, Sang, Musik, Læsning af gode Bøger o. s. v., ved vort daglige Arbejde, ved Sport og i Skolerne at udvikle os legemligt og aandeligt til gode og nyttige Samfundsborgere og Borgerinder. Om en eller anden trænger til vor Hjælp,

vil vi hjælpe dem. Om vi ser en gammel Mand eller Kvinde overlæsset med Byrder, vil vi hjælpe dem at bære Byrderne. Om vi høre, at en eller anden er syg og maaske ikke har nogen paarørende. Vi vil styrke dem, om ikke med andet saa med en Blomst. Vi vil lære at foragte det Udtryk, som man saa ofte hører: Enhver er sig selv nærmest. I Stedet for siger vi: Gør imod andre, hvad du vil, andre skal gøre mod dig. Det er store Maal, Mormonernes Ungdom har sat sig. Men de skal naas.

DEN NORSKE MISJON.

ANKOMST OG BESKIKKELSER.

Den 24. juli ankom pres. A. Richard Petersen med familjen og elsterne John S. Jorgensen og Jack D. Morris og søster Carrie Petersen til den Norske Misjon. Hjertelig velkommen.

Elste Morris vil arbeide i Bergens gren og elste Jorgensen i Haugesunds gren.

AVLØSNINGER.

Elstene Wendell Nielsen, Carl F. Johanson og Le Roy M. Strand og søster Eudora Knudsen er hederlig avløst til å reise hjem. De reiser tilligemed pres. Knudsen og familje fra England den 13. august.

PRÆSIDENT A. RICHARD PETERSEN

Det er tredie Gang at Præs. A. Richard Petersen, som med sin Familie ankom til Oslo den 24. Juli, gæster Norge i Kirkens Tjeneste. I Aarene 1905—1907 udførte han en Mission i Norge, og blev i 1923 sendt tilbage for at præsidere over den norske Mission, hvilken Stilling han beklædte indtil 1926. Præs. Petersen har altid været aktiv i Kirkens Tjeneste, og virkede for en Tid som Biskop i Storrs Ward, Corbon Stav og ligeledes som Biskop i Ferron Ward indtil han i 1929 blev indsat som Stavspræsident i Emery Stav. Han er nu for anden Gang blevet beskikket til at præsidere over den norske Mission, og ankom som allerede nævnt til Oslo den 24. Juli for at overtage Pladsen efter Præs. Milton H. Knudsen. Vi byder Præs. Petersen og Familie velkommen til Norge, og beder Herren velsigne ham

i hans ansvarsfulde Hverv, samtidig med at vi ønsker Præs. Knudsen og Familie en lykkelig og behagelig Rejse hjem til Zion. *Redaktionen.*

DEN DANSKE MISSION.

FÆLLESMØDE I HJÆLPEORGANISATIONERNE.

Mandag Aften Kl. 7,30 den 27. Juli samledes Hovedbestyrelserne for de forskellige Hjælpeorganisationer i den Danske Mission i Fællesmøde. Alle Bestyrelsemedlemmerne var tilstede paa to nær, som begge var undskyldt paa Grund af Sygdom.

Det var et Møde, som længe vil blive erindret af de tilstedeværende for den Iver og Interesse for Herrens Sags fremme, der lagdes Dagen, og den Ydmyghedens og Hjælpsomhedens Aand, der udvistes af alle Deltagerne.

Mødet ledes af Missionspræsident Alma L. Petersen paa samme Maade, som disse Fællesmøder foregaar hjemme i Zions Stave. Den første halve Time blev afbenyttet til Aabningsprogram, hvorefter de respektive Bestyrelser gik hver til sit Værelse for der gennem den næste halve Time at diskutere deres egne Problemer. Derefter samledes alle igen til den sidste halve Time, hvor en kortfattet Rapport blev aflagt

af de forskellige Bestyrelser, med Udtalelser angaaende forskellige Ting, som onskedes gennemfort i Missionen.

1. At alle lokale Bestyrelser vilde være prompt med deres Rapporter og ligeledes med Besvarelse af Korrespondance.

2. At hver Grensforstander vilde sende til Kontoret i København en Liste med Navnene paa de forskellige Lokal-Bestyrelser i deres Gren (Bestyrelse, Sekretær og Kasserer).

3. At førend et Grensforstanderskab indsætter nye Bestyrelsesmedlemmer i nogen af Hjælpeorganisationerne burde de ifølge Kirkens Orden konsultere Hovedbestyrelsen, som har med denne Forening eller Organisation at gøre.

4. Hovedbestyrelserne staar rede til at yde Grensforstanderskaberne i alle Grene al mulig Assistance indenfor deres Forening.

Andre Punkter af Interesse og Betydning blev diskuteret.

Ældste Hans Mikkelsen talte angaaende Lektiearbejdet og Kirkens Orden med Hensyn til Samarbejdet mellem de tre Faktorer: Lokalbestyrelser, Grensforstanderskab og Hovedbestyrelser.

Præsident Alma L. Petersen læste fra den 51. Psalme 12. Vers: »Gud skab mig et rent Hjerte og forny en stadig Aand inden i mig!« Udtalte sin Tilfredshed med den Loyalitet og det Arbejde, som Hovedbestyrelserne udviste og udforte for at fremme Herrens Værk, og kunde sige et hjerteligt Amen til alt det, der var fremfort paa dette Mode. Sagde, at han gennem »Stjernen« vilde anmode Grensforstanderne, deres Raadgivere og alle Lokalbestyrelser om at holde sig i stadig Forbindelse med Hovedbestyrelserne for at opnaa de Resultater, som kun kan opnaas ved stadigt Samraad og Samarbejde. Fremgang kan ikke gores i nogen væsentlig Grad i Kirken, for alle lærer at respektere dem, der præsiderer over os.

AARHUS SANGKOR GIVER KONCERT I SILKEBORG.

Hver Søndag Morgen lyder Sangen fra det store Kor i Tabernaklet i Salt Lake City, med Akkompagnement af det verdensberomte Orgel, over Radioen i Millioner af amerikanske Hjem, hvor den lyser op i Sindene og fylder Hjerterne med højere og bedre Tanker. Musiken har været Aarsag til, at mange Mennesker har begyndt at undersoge de Sidste Dages Helliges Lære, for i hver af vore Sange findes der en Prædiken, der siger mere paa 10 Minutter, end en Taler kan sige paa en halv Time.

Kirken har altid forstaaet Musikens Betydning og har derfor fremelsket Musiken i alle dens Organisationer. De Sidste Dages Hellige er derfor blevet et syngende Folk, og syngende Folk er glade Folk.

Den 19. Juli kom Aarhus Sangkor til Silkeborg, hvor Koret under dets dygtige Leder Thorvald Jensen gav en smuk og indtryksfuld Koncert. Paa Grund af det daarlige Vejr kom der ikke saa mange tilstede, som vi havde ønsket; men dem, der kom, følte sig særdeles vel betalt for deres Ulejlighed. Iblandt de Tilstedeværende var der fremmede, som muligvis kom af Nysgerrighed eller for at finde Fejl; men deres Nysgerrighed blev forvandlet til Beundring, og i Stedet for at finde Fejl gik de bort med helt andre Anskuelser angaaende Mormonismen. Grensforstander Emil Thomsen talte angaaende Mormonismens Filosofi og høje moralske Standard, hvorefter Distriktspræsident Bergesen gav en Forklaring over Emnet: »Livets store Maal«.

For Programmet var helt til Ende, rejste en Person sig i Forsamlingen og foreslog, at Koret blev tilstillet en hjertelig Tak for de smukke Præstationer.

Da Mødet var forbi, følte Mormonerne sig stolte af deres Religion, som producerede saa udmærket Musik, medens Ikke-Mormoner, overbeviste om at Mormonismen er noget helt andet, end de havde tænkt sig, besluttede at komme igen og høre mere angaaende denne Lære.

Medlemmerne af Koret maatte løbe gennem Regnen for at naa deres Tog til Aarhus uden at ane, hvor meget godt de havde udført ved at synge det store Budskab ind i Hjerterne paa deresl Tilhørere.

Thomas Drury.

INDHOLD:

Utdrag av president Heber J. Grants tale 354
Virkelig rikdom. Dikt 356
Beretning om en misjoner som var en god »samaritan« 357
President Heber J. Grants hustru, Augusta Winters Grant 358
Føde og Helbred 359
At de maa se eders gode Geninger 361
Var Herre — den Kristus.. 363
Den nye evangelieutdeling 366
Igennem Opfindelserne kan Menneskene — med Tiden — naa til at kunne forstaa eller rettere finde Forklaring paa Guds Almagt 367
Tale ved Ungdomsstævnet i Aarhus 371
Den Norske Misjon........ 373
Den Danske Mission 374

Udgivet af den danske og norske Mission.
Ansvarshavende Redaktør:
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.
Medredaktør: HANS MIKKELSEN, Priorvej 12, København F.

Trykt hos F. E. Bording A/S